

תקות מנחם

גליון מס'

246 (7)

ערש"ק פרשת במדבר

כ"ג אייר

הי' תהי' שנת אל-על* – שנת

ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראב

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים - ב'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח (גימט' יחי)
המשך (ח"ב) לסיום על הלכות שבת ביום א' פרשת בחוקותי י"א אייר
הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

שבת – לכתחילה אריבער!

ג. התחילו את הלכות שבת ביום ב' דראש חודש אייר שהוא א' אייר ערב יום ב' אייר, יום ההולדת של אדמו"ר המהרי"ש שענינו הוא כמו שאד"ש מה"מ תמיד אומר "לכתחילה אריבער!" וגם בענין השבת רואים בכמה וכמה פרטים את ה"לכתחילה אריבער!"; (א) עה"פ¹: "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך" אומר רש"י: "שבת תהא בעיניך כאילו כל מלאכתך עשויה", היינו שזהו ההבדל בין יום חול לשבת; בימי החול יהודי מתעסק ומתמודד עם ה"עובדין דחול", ובשבת הוא מתעלה מהם, והם לא קיימים אצלו. כי הוא נמצא בדרגה נפשית רוחנית עילאית, כך שעניני החול לא רק שלא מטרידים אותו, אלא שלא נמצאים כלל בדרכו ובמחשבותיו. כי יש ליהודי את ה"נשמה יתירה", שע"יכ הוא מעולה ונמצא מעל כל בעיות ועניני החול.

זוהו כח עצום שיש ליהודי, שלמרות שעד כניסת השבת הוא מונח ומתעסק להתגבר על כל טרדות החול, בין אם הוא איש עני הטרוד ודואג לפרנסתו המינימלית, ובין אם הוא איש עשיר החי בהרחבה, אבל הוא מונח ודואג לעסקיו עד כניסת השבת (או השעות שמוסיפים), וע"ד הנאמר: "מרבם נכסים מרבה דאגה".

אבל מרגע כניסת השבת אין ליהודי שום דאגה וטרדה, ובשלוה נפשית עילאית, שלא משנה כמה הספיק להכין לפני השבת, "כל מלאכתו עשויה". ולא שהוא טרוד ומתגבר על כך, אלא שמלכתחילה הוא מעל כל זה, ע"ד "לכתחילה אריבער!" כי נמצא בדרגה רוחנית גבוהה ביותר!

[ואפשר להביא משל על זה מהאימונים בצבא (ובקורס הקצינים), שצריכים לעבור דרך מכשולים, שיש אבנים וסלעים ועשבים ותעלות מים וכדומה. אבל מי שהולך על גשר, אי אפשר לומר שהוא התגבר על המכשולים, אלא שע"י הגשר הוא התעלה מהם ואינם בדרכו.]

וגם למשל ההבדל בין האוניה שמתמודדת ומתגברת על גלי הים, ולעומת זאת מי שטס באוירון, הוא לא מתמודד עם גלי הים, אלא הוא מתעלה מהם ואינם כלל בדרכו, כי הוא במצב פיזי מעולה].

ועד"ז הוא בשבת שאנו מעל כל ה"עובדין דחול" "לכתחילה אריבער!"

וכן בתחילת פ' בהר כני"ל, "ושבתה" לפני "שש שנים תזרע שדך"

– לכתחילה אריבער!

ב) בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות שבת (פ"ל הלכה ט"ו) [שט"ו מורה על שלימות' כפי דברי אד"ש² שזהו כמו ט"ו בחודש ש"קיימא סיהרא באשלמותא³], אומר הרמב"ם: "וכל השומר את השבת כהלכתה, ומכבדה ומענגה כפי כחו, כבר מפרש בקבלה שכרו בעוה"ז יתר על השכר הצפון לעולם הבא, שנאמר: "אז תתענג על ה', והרכבתיך על במתי ארץ, והאכלתיך נחלת יעקב אביך, כי פי ה' דיבר".

ו"במתי ארץ" הם ההרים הגבוהים, "והרכבתיך על במתי ארץ" שהקב"ה מרוממנו מעל ההרים הגבוהים שזהו "לכתחילה אריבער!" וגם "והאכלתיך נחלת יעקב אביך" מורה על "לכתחילה אריבער", כפי שחז"ל אומרים על זה ש"נחלת יעקב" היא "נחלה בלי מצרים" שאצלו נאמר: "ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה".

כפי שהגמרא אומרת במסכת שבת: "אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי, כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים שנאמר 'אז תתענג' (ואומר רש"י שכתוב אחרי וקראת לשבת עונג) על הוי' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך וגו', לא כאברהם שכתוב בו: 'קום התהלך בארץ לארכה וגו' ולא כיצחק שכתוב בו: 'כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האלי, אלא כיעקב שכתוב בו: 'ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה'. רב נחמן בר יצחק אמר: ניצול משעבוד גלויות, כתיב הכא 'והרכבתיך על במתי ארץ, וכתיב התם: 'ואתה על במותימו תדרוך'. [היינו שאנו שולטים על הגוים הגדולים והחזקים].

ד) גם הענין של "תתענג על הוי'", מורה על ענין "לכתחילה אריבער!" כי מדובר על תענוג העצמי שקשור עם העצמות למעלה מכל הדרגות – וזה קשור עם "סעודה שלישית", שהיא כנגד יעקב, "נחלת יעקב", ולכן עפ"י קבלה בסעודה שלישית אין צריך פת, אלא מספיק טעימה כפי שכתוב ב"היום יום": שבעם השלישית נאמר 'היום לא (תמצאוהו)" שכן הוא עפ"י הזוהר [כ"ק אד"ש אמר, שחסידיים לומדים חסידות ולא אוכלים סעודה שלישית בגשמיות], היינו שזוהי סעודה רוחנית נעלית שלמעלה מאכילה גשמית, תענוג עצמי כמ"ש בהמשך תרס"ו, שזהו דרגת "רעוא דרעוין", ותענוג עצמי ורוחני שלמעלה מאכילה גשמית, וכמו דרגת יום הכיפורים שבת שבתון, שאין בו אכילה ושתיה, שכל זה מורה על "לכתחילה

² ע"פ "יטוב לב משתה תמיד" אומר אד"ש שנאמר במשלי שלמה פרק טו, פסוק טו, שמראה על שלימות, ומובא בסוף הלכות פורים בסיום (ישלמות) שו"ע או"ח.

³ ישעיה נח, יד.

⁴ שבת קיח, א.

⁵ ברכה לג, כט.

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ יתרו כ, ט.

וגם על יום הכיפורים ועל דרגת היובל מדובר בפרשת בהר: "ביום הכיפורים תעבירו שופר בכל ארצכם, יובל היא".
 (ה) הסיום של הל' שבת הוא ביי"א אייר – ויי"א הוא מספר של "לכתחילה אריבער, שמורה על ספירת הכתר ה-11 שלמעלה מה-10 ספירות, האלי"ף – אותיות פל"א. [ובדורנו מתבטא שיי"א הוא יום הולדתו של אד"ש מלך המשיח ויי"א בכל חודש שייך ליי"א ניסן].
 (ו) ענין ה"לכתחילה אריבער!" מתבטא גם בתחילת ובשם הפרשה "בחוקותי", כמבואר בחסידות ובשיחות שהוא מלשון חקיקה – אותיות חקוקות שהן מבטאות את האיחוד המלא של הכתר והאותיות עם האבן שעליה נחקקים (שלא כן באותיות הכתובות), היינו איחוד וקשר מושלם של היהודים עם התורה והקב"ה שמתבטא במיוחד בקיום החוקים שבלי טעם ודעת – שדרגא זו מבטאת "לכתחילה אריבער!"

(ז) והני"ל קשור גם לסמיכות ללי"ג בעומר יום ההילוא ויום שמחתו הגדולה דהרשב"י שהי' בדרגת ולמד תורה באופן ד"תורתו אומנתו", היינו שכל כולו נמצא וחקוק בתורה והתורה חקוקה בו באופן שמאוחד לגמרי, ולא מפסיק הלימוד לשום דבר, שזו דרגת לכתחילה אריבער בתורה.

וזהו התוכן של פירוש המילים בתחילת הפרשה "בחוקותי תלכו" ואומר ע"ז רש"י⁶: "שתהיו עמלים בתורה", שהכוונה היא ללמוד תורה בשלמות, ולהתאחד עם התורה, כאותיות החקוקות. וזה קשור עם דרגת השבת כדלהלן.

תורתו אומנתו

ד. בקשר ל"תורתו אומנתו" שאל כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה בא' השנים הראשונות שאד"ש התחיל להתועד בלי"ג בעומר (לי"ג בעומר תשל"ח), לשם מה אנו לומדים רשב"י הי' "תורתו אומנתו", הרי זה לא נוגע למעשה, כי הרי "הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם" שעתה אצל רובם ככולם זה לא בפועל ולמה לומדים ע"ז, הרי התורה היא לא ספר אינצקלופדי על גדולי-ישראל, אלא תורה מלשון הוראה! ומה ההוראה אם זה לא נוגע למעשה!?

וע"כ ענה הרבי: שאמנם "תורתו אומנתו" ממש אין בפועל, אבל מעין זה ובזעיר אנפין שייך אצל כאו"י; שלפחות בזמן שלומד תורה ויש לו קביעות עתים בתורה, יהי' כל כולו בלימוד, לא קיים אצלו שום דבר, שלא יפסיק לשום דבר!

ואפילו הטלפון מצלצל שלא יענה, ואם מישהו מבני הבית מרים הטלפון ומבקשים אותו, שיאמר שהוא לא נמצא כאן, ולמרות שהוא כן נמצא, זהו לא שקר, כי באמת אינו כאן, כי נמצא בעולם אחר, הוא נמצא ומונח בתורה ולא בבית... [כמובן שזו הפעם היחידה שהרבי הרשה ואמר לשנות בדיבור מהמציאות הנראית, ולא ח"וי בשום אופן אחר, שידוע עד כמה הרבי תבע מהחסידיים שיאמרו האמת, ולא ישנו].

ואומר אד"ש שבזמן לימוד התורה, אצלו כמו בשבת, ואם מצלצל הטלפון בשבת לא רק שלא יעלה על הדעת לענות, אלא שזה בכלל לא מטריד אותו, ועד"ז בזמן לימוד התורה שהיא דרגת השבת "לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה".

וזהו הקשר של הלכות שבת ל"בחוקותי תלכו" וללי"ג בעומר; שיהודי מאוחד עם התורה בשלמות באופן של חגיגה, ו"תורתו אומנתו"!

"תקות" חוט השני⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בתחילת פרשת בהר, ושבתה הארץ שבת להוי' – כשם שנאמר בשבת בראשית.
- ב. ושבתה לפני שש שנים תזרע – זוהי המטרה והשאיפה מלכתחילה.

- ג. התחלת הל' שבת בר"ח אייר – ערב יום הולדת אדמו"ר מהר"ש – לכתחילה אריבער! וגם שבת כל מלאכתך עשויה – לכתחילה אריבער!
- ד. שכר השבת תתענג על הוי' תענוג עצמי – לכתחילה אריבער! וכן והרכבתיך על במתי ארץ – לכתחילה אריבער!
- ה. תחילת פרשת בהר – ושבתה, לפני שש שנים תזרע שדך – לכתחילה אריבער.
- ו. הסיום ביי"א אייר – יי"א, ספירת הכתר, אל"ף – פל"א, לכתחילה אריבער!
- ז. "בחוקותי תלכו" – אותיות החקיקה – לכתחילה אריבער!
- ח. "בחוקותי תלכו" – שתהיו עמלים בתורה, תורתו אומנתו".
- ט. "תורתו אומנתו" – שייך ללי"ג בעומר, ומעין זה אצל כאו"יא שלא מפסיק לשום דבר כמו בשבת.

* * *

יום ג' פרשת בחוקותי יי"ג אייר

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות עירובין והתחלת הלכות שביבת עשור

עירובין – אהבת ואחדות ישראל

א. הלכות עירובין מבטאים את האהבה והאחדות שבין היהודים, כי המטרה של עירוב הרשויות היא, שיוכלו ללכת ולטלטל בין הבתים ובין החצירות, כדי שיוכלו להעביר מזון ואוכל מאחד לשני, ועי"כ גם יוכלו לאכול אחד אצל השני, דבר שיביא לאהבה ואחדות בין היהודים.

שזוהי המשמעות של המילה עירובין, מלבד העירוב והאחדות של הרשויות, גם עירוב ואחדות בין היהודים שיהיו מעורבים ביניהם ויפגשו ויאכלו וישמחו יחד, דבר שיביא לנחת רוח ואחדות בין היהודים.

שזוהי המשמעות של "עירובין" – מלשון מעורבין בקירוב הדעת, ועריבין ונעימים ונוחים אחד לשני, שזהו גם מלשון עריבות ומתיקות שמתוקים וממתיקים אחד לשני.

וזהו ע"ד מ"ש בחסידות שלושת הפירושים על מאמחז"ל המובא בכו"כ מקומות בגמרא ובמדרשים⁸ וברש"י⁹ על השי"ס ועל התורה: " כל ישראל עריבין זה לזה (או זה בזה) כפי שינויי הגירסאות בכמה מקומות בש"ס וברש"י". שהפירוש הפשוט במאמר זה מלשון ערבות ואחריות שיש בין כל היהודים כלל ישראל. ועפ"ז נשאלת השאלה שיש מקומות בחז"ל שכתוב עריבין "זה בזה" ואם זה רק מלשון ערבות ואחריות צ"ל כתוב "זה לזה", ועפ"ז מבואר בחסידות הפירוש השני – מלשון מעורבות ואחדות, שכולנו גוף אחד, כמו האיברים והדם שמעורבים א' בשני, שזהו הפירוש "עריבין זה בזה" וכמו במחזור הדם שמתערב וזורם ומאחד את כל חלקי הגוף [ולכן מובא המשל בחסידות, שכשרוצים לרפא איבר מסוים מקיזים דם באיבר אחר או מזריקים לאיבר אחר דם בריא שמרפא את האיברים האחרים, מצד ההתכללות ועד"ז בנמשל כלל ישראל].

ז. א. שהאחדות בכלל ישראל קשורה עם "כל ישראל עריבין זה לזה (וכן זה בזה)"

"כל ישראל עריבין זה בזה"

ב. והנפלא הוא! שהמקום הראשון בתורה שכתוב הכלל "כל ישראל עריבין זה בזה" הוא לא רק בפרשתנו בחוקותי, אלא גם בשיעור החת"ת של היום שמסיימים את הלכות עירובין – שלישי דפרשת בחוקותי;

עה"פ¹⁰: "וכשלו איש באחיו", אומר רש"י ומדרשו¹¹, זה נכשל בעונו של זה, שכל ישראל עריבין זה לזה" היינו שבשיעור החת"ת של יום זה מוזכר לראשונה הערבות של כלל ישראל. אמנם דין הערבות כתוב בברית שבפרשת נצבים עה"פ¹²: "והנגלות לנו ולבנינו" אומר רש"י: "נקוד על לנו ולבנינו, לדרוש שאף על הנגלות לא ענש את הרבים עד שעברו את הירדן שקיבלו עליהם את השבועה בהר גריזים

⁸ שבועות לט,א – בזה. סנהדרין כז,א – בזה. ספרא בחוקותי כו, לזה – זה בזה. תנחומא נצבים – זה בזה.

⁹ ברש"י על החומש כתוב – זה לזה, וגם בנצבים וי"ל שרש"י על טהרת פשוטו של מקרא – ובדין ערבות זה לזה.

¹⁰ בחוקותי כו, לו.

¹¹ ספרא, סנהדרין כז, ב. שבועות לט, א. ילקו"ש תרע"ה.

¹² נצבים כט, כח.

⁶ מהספרא וילקו"ש תרע"א.
⁷ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

ובהר עיבל, ונעשו עריבים זה לזה", היינו שבפרשת נצבים כתוב דין הערבות של כלל ישראל, אבל ענין זה מוזכר לראשונה בתורה כבר בפרשת בחוקותי בשיעור החת"ת של היום שמסיימים הלכות עירובין.

כי עבדך ערב את הנער

ג. והפלא הוא! שבפעם הראשונה בתורה שהיה ערבות בין שני יהודים, שזוהי הערבות שקיבל יהודה עבור בנימין, כמו שאמר יהודה ליעקב בפרשת מקץ: "אנכי אערבנו". ואח"כ הזכיר זאת ליוסף בתחילת פרשת ויגש: "כי עבדך ערב את הנער", מקשר זאת הצ"ח באוה"ת בתחילת פרשת ויגש¹³ עם ענין העירוב, שמביא שם מ"ש בתיקוני זוהר¹⁴: "עירוב – איהו עמודא דאמצעייתא, וביה מטלטלין מבית לבית, דאינון שכינה עילאה ותתאה", ומאריך בקשר של העירוב וערבות עם ישראל, שעריבין ומעורבין זה בזה.

עריבין ונוחים זה לזה

ד. ולענין זה יש קשר ותוקף מיוחד כשנמצאים בימי ספירת העומר, בימים הסמוכים ל"ג בעומר;

כי הסיבה לאבילות של ימי הספירה "בגלל שלא נהגו כבוד זה לזה", היינו שלא היה מספיק המעורבות והאחדות שביניהם, ובל"ג בעומר פסקו מלמות, כביאור אד"ש; שאז התחזק אצלם ענין האהבה והכבוד והאחדות והמעורבות זה בזה, דבר שהביא לפירוש השלשי ב"עריבין" – מלשון מתיקות וחנת רוח שעושיין זה לזה, כנ"ל, "תלמידי חכמים מנעימים זה לזה בהלכה"¹⁵ [ואפ"ל שהמילה הלכה גם מלשון הליכה והתנהגות בדרכי נועם ושלוש שזהו מ"ש: "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", היינו שהנועם והשלום קשורים בדרכים ובהליכה של היהודים ע"פ התורה, שכל זה מביא את הגאולה השלימה שתבוא ע"י ביטול סיבת הגלות, שנאת חנם ופוליטיקה, כמ"ש "בעל הטורים" עה"פ בפרשת פינחס: "הנני נותן לו את בריתי שלום": "שלום - בגימטריא זהו משיח!", וגם בפרשת בחוקותי כתוב ומודגש בברכות: "ונתתי שלום בארץ" שיתגלה מיד בביאת המשיח והגאולה השלימה מיד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני"⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. עירובין – אחדות הרשויות והאנשים – כל ישראל עריבים זה בזה, לראשונה בחת"ת יום הסיום ברש"י עה"פ "וכשלו איש באחיו".
- ב. עבדך ערב את הנער מקשר הצ"צ עם דין עירוב.
- ג. בימי ההכנה ל"ג בעומר – עריבים ונעימים ונוחים זה לזה.

עריבין - מעורבין

פעם ב"תהלוכה" בשבת חזרתי בבית כנסת מ"ש בחסידות הדיוק ישראל ערבין זה בזה, שמ"ש בזה הכוונה מעורבים, ואח"כ ניגש אלי רב המקום והראה לי שכתוב "זה לזה"?

והמענה פשוט;

יש מקומות שכתוב בגמ' ובמדרשים וברש"י ובש"ס ובחומש "זה לזה", ויש מקומות שכתוב "זה בזה" (עי' לעיל בהערות), והדיוק של חסידות מאותם מקומות שכתוב בב"ת, שמסם ראייה שאין הכוונה רק מל' אחראים, אלא גם מלשון מעורבים.

* * *

יום ד' פרשת בחוקותי יד אייר

הי' תהיי שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא) סיום הלכות שביתת עשור והתחלת הלכות שביתת יום טוב פסח שני – תשובה בכל מצב

א. את הלכות שביתת עשור התחילו ומסיימים ביום זה י"ד אייר – פסח שני, ויש קשר בולט בין פסח שני ל"שביתת עשור" – יום הכיפורים;

מצות יום הכיפורים היא מצות התשובה, כמו שכותב הרמב"ם בהלכות תשובה: "יום הכיפורים זמן תשובה הוא לכל, וזה גם כלול

בשם שביתת עשור (שהרמב"ם לא קורא לזה הלכות יום הכיפורים כבשוי"ע) אלא "שביתת עשור" שהכוונה היא שביתת – לא רק ממלאכה אלא כמ"ש הרמב"ם כאן בפרק הראשון¹⁶ גם מאכילה, שזהו ענין התענית הקשור עם תשובה.

וענין התשובה קשור מאוד לענין פסח שני;

כמ"ש הרבי הקודם ומביא אד"ש מה"מ ב"היום יום" דיום זה, שענינו של "פסח שני" הוא שבכל מצב אפשר לתקן, ונותנים לאדם הזדמנות שני ונוספת ענין התשובה.

וז"ל בהיום יום (תרגום מאידיש): "ענינו של פסח שני הוא אז 'סיאיז ניטא קיין פארפאלען' [=אין שום דבר אבוד], אפילו מי שהיה טמא ובדרך רחוקה (ברוחניות) ואפילו שהיה "לכס", ז.א. שזה היה ברצונו, אין דבר אבוד, ותמיד יכולים לתקן שזהו ענין התשובה.

וזהו ענין יום הכיפורים שהוא כפרה וטהרה מכל העבירות כמ"ש בפרשת אחרי: "כי ביום הזה יכפר עליכם, לטהר אתכם מכל חטאתיכם, לפני הוי' תטהרו".

יום הכיפורים – ביטול העניינים הגשמיים

ב. יום הכיפורים הוא זמן ביטול ושביתת האדם מכל העניינים הגשמיים, ועוד יותר משבת, כי זו שביתה לא רק ממלאכה, אלא גם מאכילה, ז.א. שמתבטלים אצל האדם כל צרכי הגוף וענייניו הגשמיים והוא כמלאך בביטול לגמרי להקב"ה. ויש לקשר זאת עם שם הפרשה בחוקותי, כמבואר בחסידות כנ"ל שזהו ענין אותיות החקיקה, שהן לא מציאות בפני עצמן אלא חקוקות באבן, וכך האדם חקוק בתורה והתורה חקוקה בו, ובטל לגמרי ונעשה מציאות אחת עם התורה והקב"ה בדוגמת יום הכיפורים.

מתקיעת השופר ביוהכ"פ – מתחילים ענייני היובל

ג. ענין יום הכיפורים מודגש גם בפרשת השבת הקודמת דאזלין מינה, "ומיניה מתברכין כולו יומין" של השבוע הבא;

בפרשת בהר מודגש שענייני שנת היובל מתחילים מיום הכיפורים כמ"ש¹⁷: "בחדש השביעי בעשור לחודש, ביום הכיפורים תעבירו שופר בכל ארצכם", ועל שם תקיעת השופר, שנקרא "יובל" כנאמר¹⁸: "במשוך היובל המה יעלו בהר" נקראת כל השנה "יובל". ומיום הכיפורים משתחררים העבדים לבתיהם, ע"י תקיעת היובל.

וגם עפ"י קבלה ביובל הוא שנת החמישים, ספירת "הכתר" מס' 50 שמעל הטבע, שבע הספירות 7*7 וכן יום הכיפורים נמשך מספירת הכתר, ולכן נקרא יום בעשור – ולא העשירי; דרגא הכוללת את כל ה-10 ספירות ולמעלה מהן.

ושנת היובל דומה ליום הכיפורים שמשוחררים ומתבטלים כל ענייני וצרכי עוה"ז, וכן ביובל משוחררים העבדים והשות (כמ"ש¹⁹: "יובל היא וגוי ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו" וכפירש"י שקאי על חזרת השדות לבעליהן והעבדים למשפחתם). וב"גור-ארי" מבאר שענין היובל דומה ליוהכ"פ כי היובל זו דרגא עצמית, שהכל משתחרר וחוזר לדרגתו הראשונה, וכן ביוהכ"פ כולם מתכפרים ומשוחררים וטהורים מהעבירות וחוזרים לדרגתם העצמית.

"תקות" חוט השני"⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. יום הכיפורים – יום תשובה, ופסח שני – תשובה ותיקון בכל מצב.
- ב. יום הכיפורים – ביטול העניינים הגשמיים והתבטלות לה', ו"בחוקותי" – אותיות החקיקה וביטול לה'.
- ג. היובל מיום הכיפורים – שחרור העבדים והשדות.

* * *

מוצש"ק פרשת בחוקותי י"ז – טו"ב אייר

הי' תהיי שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא) סיום הלכות שביתת יום טוב והתחלת הלכות חמץ ומצה בטו"ב באייר – הלכות יום טוב

א. ביום י"ז – טוב דחוש אייר, מסיימים את הלכות שביתת יום

¹⁶ פ"א הי"ד.

¹⁷ בהר כה, ט.

¹⁸ יתרו יט, ג.

¹⁹ בהר כה, י.

¹³ אוה"ת ויגש ע' 1962.

¹⁴ תקי"ז תחילת תיקון כ"ד דס"ז ע"ב.

¹⁵ סנהדרין כד, א.

טוב, כפי ש"ק אד"ש מה"מ אומר שיום י"ז בכל חודש מבטא את הטוב שבחודש.

ל"ג בעומר – מיום טוב המצויינים

ב. ויום זה הוא ערב ח"י אייר יום הל"ג בעומר, כי ביום זה מודגשים שני עניינים; א) כתוב ב"היום יום" של"ג בעומר היה אצל אדמו"ר האמצעי **מיום טוב המצויינים**, ב) וכן מודגש בל"ג בעומר ענין **השמחה** הגדולה, כפי ש"ק אד"ש מה"מ אומר בשיחות ובמכתבים שהוא **יום שמחתו הגדולה** דהרשב"י, היינו שבל"ג בעומר מתבטאים ומודגשים שני עניינים א) יום טוב ב) השמחה הגדולה וכמו שרואים במוחש בכל תפוצות ישראל, שיש שמחה גדולה ומיוחדת בקשר להלילולא דרשב"י. וגם בהלכות יום טוב מתבאים שני עניינים אלו א) הם נקראים **יום טוב ב)** בימים טובים מודגש ובלוט ענין **השמחה** לא רק בחג הסוכות שהוא **"זמן שמחתנו"**, אלא כל הימים טובים נקראים **"מועדים לשמחה"**.²⁰

ועל ענין השמחה בימים טובים, כותב הרמב"ם בשני מקומות; א) בספר קרבנות, בהלכות חגיגה בהלכה הראשונה אומר הרמב"ם שמהפסוק **"ושמחת בחגך"**²¹ לומדים שצריך להקריב את קרבנות השמחה, שלמי שמחה, וכן צריך להקריב את שלמי החגיגה ועל אלה נאמר²² **"וזבחת שלמים ואכלת שם ושמחת לפני ה' אלקיך"**, אך בהלכות אלו לומדים ע"ד קרבנות החגיגה והשמחה, אבל על עצם מצות השמחה מדובר בהלכות יום טוב פרק ו' מהלכה יז (גימטריא **טוב**) ואילך, וז"ל הרמב"ם²³: **"שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים (שכולל גם את חג השבועות וראש השנה), כולם אסורים בהספד ותענית, וחייב אדם להיות בהם שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני בניו [וב"רמב"ם לעם] כותב בהערה שבכתב יד הגירסא: "ובני ביתו"]**, וכל הנלוים עליו, שנאמר: **"ושמחת בחגך"** [ושם נאמר גם אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך] אע"פ שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים, כמו שאנו מבארים בהלכות חגיגה, יש בכלל אותה שמחה, לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד כראוי לו, ואח"כ בהלכות הבאות של פרק זה מבאר הרמב"ם הפרטים של הלכות השמחה. היינו ששני העניינים בל"ג בעומר; **יו"ט ושמחה**, מצויינים גם בהלכות יום טוב.

"תקות" חוט השני"⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. בטו"ב אייר – סיימו הלכות יום טוב.
ב. בל"ג בעומר ב' עניינים, יום טוב המצויינים, ושמחה גדולה, וכן בהלכות יום טוב.

המשך ה"מופתים" והפעילות של הרה"ח יהודה ז"ל פלדי

א. בהמשך למ"ש בגליונות הקודמים, שבתקופה שאחרי ה"יחידות" של הרב פלדי (באיסרו חג השבועות תשכ"ט), ש"ק אד"ש מה"מ דיבר שלא לקרוא "מדינה" ו"אתחלתא דגאולה", וע"כ דיבר אד"ש גם בהתועדויות בזמן שהי' כאן, ושזו הסיבה היחידה (ואינו יכול למצוא סיבה אחרת) למה נופלים קרבנות (אז היתה "מלחמת ההתשה" ע"י תעלת סואץ), (ומכיוון שע"כ שמע בהתועדויות וביחידות וכן כתב לו הרבי מכתב בהוספת כתב יד בענין זה, לכן זה "לקח ותפס" אותו), ואח"כ שחזר לארה"ק היות והי' עיתונאי, בתקופה הראשונה כתב מאמרים בעיתונים החרדים בעניינים אלה [מכיוון שאד"ש אמר לו: **בכלל כשמדברים עם יהודים צריכים לדבר על דבר המאחד ולע על דבר המפריד!**], לכן כתב עניינים אלו רק בעיתונים חרדים], בפרט בעיתון "שערים" של תנועת "פועל אגודת ישראל", שבכל המצבים הלכו לפי הוראות כ"ק אד"ש, בפרט בענייני "מיהו יהודי", ועליהם אמר הרבי בהתועדויות שהי' עיתון אחד ש"שבר" והלך נגד הצינזורה וכתב הרבה על גזירת "מיהו יהודי" [וכנראה לכן אחרי האירוע בלב בשמע"צ תשל"ח, היחידי שהרבי קיבל ל"יחידות" הוא יו"ר פא"י הרב **קלמן ז"ל כהנא** [ולפניו פ"א הרבי לא קבלו ל"יחידות" והראה לי שהרבי כתב לו מכתב "התנצלות", שבי"ה "בזכות תפילת רבים שעמדה לי הוא הבריא ופעיל כרגיל", אלא שעדיין הרופאים לא מרשים לו לקבל "יחידות"].

בשנים אלו התקרב הרב פלדי יותר ויותר לרבי ולהנהגות חסידיות, כשבא לכאן בפעם הראשונה הגיע בלי זקן וכשנסע מכאן כבר "קבל" חתימת זקן, שנהי' במשך הזמן לזקן מלא [אשתו ז"ל בתחילה עדיין לא התקרבה כ"כ, והרבי כתב לו שימשיך לחיות איתה בשלום בית, ולא יחשוב ח"ו אחרת, וסוכ"ס היא התקרב (וגם לה הרבי כתב מכתב מקרב), וכך הוה שאח"כ נהייתה דתית וקשורה לרבי, והמשיכה להחזיק בביתה (גם אחרי פטירתו) את המשרד של המטה לשלמות העם].

"מופת" כ"תחית המתים!"

ב. בתקופה הראשונה כשחוקקו את החוק וגזירת **"מיהו יהודי"** בחורף תש"ל, עוד לא הי' ועד ומטה מסודר, והרה"ח **אפרים ז"ל וולף** שהי' מנהל מוסדות חב"ד בארה"ק ריכז הפעילות, והי' שולח אותנו הבחורים התמימים ללמוד בכפר חב"ד עם כלי רכב בלילות, להפיץ ולהדביק המודעות בבתי הכנסת וברחובות הערים, והרב וולף הי' מן הפעולות. הרב **פלדי** הי' אז כבר חולה ושובכ במיטה בלי פעילות, וגם ה"בלוטות" כבר לא תפקדו, ופתאום הגיעה הוראה מאד"ש להרב וולף שיקח את הרב פלדי ליו"ר ה"מטה לשלמות העם", שהוא ירכז את כל העבודה.

ואה זה פלא! פתאום האיש כמו **קס ל"תחיה"**, והתחיל לפעול במרץ גדול מאד כאדם צעיר, וריכז וארגן בכל הארץ את כל הפעולות לתיקון "מיהו יהודי", הוא כתב מאמרים בעיתונות וארגן עצרות עם גדולות בכל רחבי הארץ חלק מביתם נהי' המרכז של ה"מטה לשלמות העם". והוא גם דאג למצוא את מקורות מיומן הפעילות. אני נסעתי איתו לארגן עצרות המוניות ב"היכל התרבות" בתל אביב, ובבתי עם בחיפה, פתח תקוה, ובאר שבע. וגם חיטט רגליו לרבנים ו"גדולים" ונתן להם על הראש למה לא פועלים בענין כה כאוב ומסוכן לעם ישראל [הרבי צעק אז בהתועדות והצביע אל הדלת: "מדלת זו יכנס הגוי ויקח את הבת שלך...!"]

העיקר לעשות!

ג. בא' השנים אח"ז הגיע הרב פלדי לרבי ליומא דפגרא, ובהתועדות הגדולה הי' דבר יוצא מן הכלל לגמרי, שאד"ש הורה שפלדי ידבר לציבור שיתרמו כסף לפעולות המטה של שלמות העם. הרב פלדי אמר שיש חסידים ושלוחים ששואלים אותו: עם כל הפעילות, למעשה כבר פעלתם (לשינוי החוק)? והוא ענה להם, במה אתם עוסקים, בשליחות הרבי, לשם מה השליחות להביא את המשיח, האם כבר פעלתם?... והרבי חיך. ואד"ש אמר: כנראה הוא "ירוק" ולא יודע לדבר על כסף... למחרת הרב פלדי פתח שולחן בביהכ"ס ב-770, ואניש תרמו בסכומים יפים.

לחיות עם ענייני הרבי!

א. לפני שהרב פלדי נכנס למיהו יהודי הרב א. וולף עשה אסיפת עסקנים במשרד הישן של צא"ח בכפר חב"ד (גם אני הוזמנתי) ואמר שהרבי כ"כ שבור מהחוק והגזירה [באותם הימים הגיע לארץ הרה"ח **אברהם שיחי העכט** (יו"ר "איגוד הרבנים" ורב ביהכ"ס "שערי ציון") וסיפר שהרבנית אמרה לו ששני דברים "אוכלים" ושוברים הבראות של הרבי, גזירת מיהו יהודי, ומצב התנהגות הבחורים התמימים]. והרב וולף אמר: הרבי כ"כ שבור מזה, כי לא אוכל בגלל זה, כי לא יושן בגלל זה!]

ואז קם ר' **זושא ז"ל וילימובסקי** (שאומר תמיד המילה הנכונה במקום ובזמן הנכון) ואמר: לא, לא תובעים לא לאכול ולא לישון בגלל "מיהו יהודי", אלא לאכול עם מיהו יהודי! ולישון עם מיהו יהודי! (לחיות עם הדאגה).

ב. הרב אפרים וולף שבתחילה אירגן ומימן את פעולות מיהו יהודי, כתב לרבי שחברי ההנהלה (האחים הרה"ח גור אריה מתל אביב) יש להם טענות, שהכספים לא מיועדים ולא נתרמו לפעילות זו. וע"כ ענה אד"ש: **"מה, אלו לא העניינים שלי!?"** ז.א. שהנקודה המרכזית והמטרה של המוסדות, הם העניינים של הרבי!

לזכות

התמים ישראל שיחי

מזל טוב! ליום הבר מצוה ל"ג בעומר הי' תהי' שנת אל-על ובעזרת ה' יגדל לחי"ל (חסיד ירא שמים למדן) בצבא הרבי שליט"א מלך המשיח ויצליח בלימוד התורה ביראת שמים וירוו הוריו ממנו ומכל יו"ח שפע נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות אושר הרחבה ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לקבלת פני מלך המשיח בגאולה השלימה מיי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריו הרה"ח **מנחם נחום שיחי** וזוגתו **אסתר מלכה שתחי** גערליצקי

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משה)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

²⁰ הנוסח של תפילת יו"ט.

²¹ ראה טו, ד.

²² תבוא כז, ז.

²³ הלכה י"ז.